

Întrebările preliminare

- 1) În cazul în care o instituție de credit funcționează ca o întreprindere de investiții căreia i-au fost transferate fonduri în scopul achiziționării de obligațiuni emise de aceeași instituție de credit, însă emiterea obligațiunilor nu devine efectivă, iar acestea nu sunt transferate în proprietatea persoanei care a plătit fondurile, în condițiile în care acestea din urmă au fost deja debitate din contul bancar al persoanei respective, au fost transferate într-un cont deschis în numele instituției de credit și nu sunt rambursabile, iar intenția legislativă națională într-un astfel de caz nu este clară în ceea ce privește aplicarea unui sistem specific de protecție, articolul 1 alineatul (1) din Directiva privind sistemele de garantare a depozitelor⁽¹⁾ și articolul 1 alineatul (4) din Directiva privind sistemele de compensare pentru investitori⁽²⁾ pot fi aplicate în mod direct pentru a determina sistemul de acoperire aplicabil, iar utilizarea preconizată a fondurilor constituie criteriul decisiv în acest scop? Aceste dispoziții ale directivelor prezintă claritatea, precizia și caracterul necondiționat necesare și conferă drepturi particularilor, astfel încât să poată fi invocate de particulari în fața instanțelor naționale pentru a-și întemeia cererile de plată a compensațiilor formulate împotriva organismului de stat care furnizează acoperirea asigurării?
- 2) Articolul 2 alineatul (2) din Directiva privind sistemele de compensare pentru investitori, care precizează tipurile de creanțe care sunt acoperite de sistemul de compensare a investitorilor, trebuie să fie înțeles și interpretat în sensul că acoperă și solicitările de rambursare a fondurilor pe care o întreprindere de investiții le datorează investitorilor și care nu sunt deținute în numele acestora din urmă?
- 3) În cazul în care răspunsul la cea de a doua întrebare este afirmativ, articolul 2 alineatul (2) din Directiva privind sistemele de compensare pentru investitori, care precizează tipurile de creanțe care sunt acoperite de sistemul de compensare, prezintă claritatea, precizia și caracterul necondiționat necesare și conferă drepturi particularilor, astfel încât această dispoziție să poată fi invocată de particulari în fața instanțelor naționale pentru a-și întemeia cererile de plată a compensațiilor formulate împotriva organismului de stat care furnizează acoperirea asigurării?
- 4) Articolul 1 alineatul (1) din Directiva privind sistemele de garantare a depozitelor trebuie să fie înțeles și interpretat în sensul că definiția termenului „depozit” potrivit acestei directive include și fondurile transferate, cu acordul persoanei, dintr-un cont personal într-un cont deschis în numele unei instituții de credit, care este deținut la aceeași instituție de credit și care este destinat să asigure plata pentru emisiunea viitoare de obligațiuni ale acestei instituții?
- 5) Articolul 7 alineatul (1) și articolul 8 alineatul (3) din Directiva privind sistemele de garantare a depozitelor, analizate împreună, trebuie să fie interpretate în sensul că plata asigurării unui depozit până la suma menționată la articolul 7 alineatul (1) trebuie să fie făcută fiecărei persoane a cărei creanță poate fi stabilită înainte de data la care a fost efectuată constatarea menționată la articolul 1 alineatul (3) litera (i) din Directiva privind sistemele de garantare a depozitelor sau înainte de data la care s-a dat hotărârea menționată la articolul 1 alineatul (3) litera (ii) din directiva respectivă?

⁽¹⁾ Directiva 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind sistemele de garantare a depozitelor (JO L 135, p. 5, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 163).

⁽²⁾ Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori (JO L 84, p. 22, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 222).

**Recurs introdus la 29 februarie 2016 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului
(Camera a șaptea) din 17 decembrie 2015 în cauzele conexe T-515/13 și T-719/13, Spania și alții/
Comisia**

(Cauza C-128/16 P)

(2016/C 156/41)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurentă: Comisia Europeană (reprezentanți: V. Di Bucci, É. Gippini Fournier și P. Němečková, agenți)

Celelalte părți din procedură: Regatul Spaniei, Lico Leasing, S.A.U. și Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A.

Concluziile recurente

- anularea Hotărârii Tribunalului din 17 decembrie 2015 în cauzele conexe T-515/13 și T-719/13;
- trimiterea cauzei la Tribunal spre rejudecare;
- obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

1. Tribunalul a săvârșit erori de drept în interpretarea și aplicarea articolului 107 alineatul (1) TFUE în ceea ce privește noțiunile de întreprinderi și de avantaj selectiv, precum și în interpretarea și aplicarea obligației de motivare, și o denaturare a deciziei atacate în ceea ce privește caracterul selectiv.
 - Tribunalul a săvârșit o eroare de drept și a denaturat decizia prin interpretarea incorectă a caracterului selectiv al unui avantaj fiscal rezervat pentru întreprinderile care desfășoară o activitate economică determinată și care au fost înființate de grupuri de interes economic (GEIE) și de asociații lor, precum și prin calificarea eronată a motivării.
 - Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în analiza avantajului selectiv care rezultă din existența unei competențe discreționare a autorităților naționale fiscale.
 - Tribunalul a săvârșit o eroare în interpretarea noțiunii de selectivitate, prin excluderea prezenței selectivității în privința unei măsuri rezervate persoanelor impozabile care efectuează anumite investiții.
 2. Tribunalul a săvârșit o eroare de drept și a denaturat decizia atacată prin interpretarea și aplicarea obligației de motivare în legătură cu efectele asupra concurenței și cu efectul asupra schimburilor comerciale în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.
-